

Els projectes que es plantegen

per

ORENCI VALLS

EL Casal del Metge resumeix i completa l'actuació brillant del Sindicat. El tenir casa pròpia, seu de les nostres activitats i fogar dels nostres entusiasmes, és per a sentir orgull de viure les hores actuals. El Casal ha de produir al públic la sensació del nostre poder, el que poden la voluntat i la fe d'una collectivitat conscient.

Es deure de tots de contribuir-hi almenys amb una sola pedra, segons l'expressió feliç d'En Lluís Bernet. El Casal ha d'ésser de tots.

Millor aconsellaria que ningú no posés més que una sola pedra. Així no es privaria que els altres companys poguessin ésser-hi. Les subscripcions modestes no tenen el caire capitalista de les aportacions respectables. En un moment donat, en un esclat d'entusiasme, els petits subscriptors podrien deixar llur estalvi a favor de la collectivitat. Perquè no és l'esquer de l'interès que ha de fer-nos subscriure una obligació, sinó la convicció que treballarem per a una obra definitiva i perdurable, que servirà ella sola per a qualificar la generació mèdica actual.

Seria contrari a l'actuació del Sindicat el suposar que amb l'activitat present per a bastir el Casal es desatenguessin els problemes que cada dia es plantegen. Des de la proclama llançada en el Congrés de Tarragona, l'obra reivindicadora ha fet el seu camí deixant fites memorables. Amb orgull hem de confessar que els resultats obtinguts han sobrepassat de bon tros les esperances més falagueres dels fundadors.

Els primers temps del Sindicat van emprar-se per obtenir la dignificació del metge. Els forans, cal confessar-ho, vam obtenir els primers fruits de l'associació. Després, per causes alienes, el Sindicat s'ha vist obligat a reduir les seves funcions a les més precises; amb tot, el guany obtingut s'ha fet sòlid.

En un moment passional es palesà que un sector important es decantava per demanar la supressió del Sindicat i que aquest donés el regiment de l'estament mèdic a la Mutual. Era la resultant de la suspensió de la seva vida externa i d'intervenció.

Mal conseller és el pessimisme. A l'escalf del Sindicat han nascut les filloles, més o menys pròspères, segons la protecció i confiança que els associats els hi hem donat.

Fem el balanç de l'obra assolida. Amb despeses mínimes tenim assegurada la invalidesa nostra i allunyem les nostres vídues i fills de la indigència en cas de mort prematura; podem comprar a preus assequibles el material indispensable per a l'exercici professional; auxiliem a vídues i orfes dels companys poc previsors o que no pogueren al seu temps beneficiar-se dels nostres serveis; des d'ara, gràcies a la Caixa de Previsió i Crèdit, podem crear-nos un capital amb les aportacions periòdiques que permetin els nostres estalvis. L'edificació del Casal tanca formosament la tasca esplèndida.

El Sindicat és l'òrgan director i coordinador de tots els serveis. Es tan indispensable que, si no existís, hauríem de crear-lo.

Mala cosa és esperar del Sindicat la satisfacció completa i immediata de totes les nostres necessitats. Sense precipitacions, hem d'esperar la resolució dels nostres afers.

Cal veure la diversitat dels problemes a resoldre. Si la moral professional a la capital es lesiona amb els companys emparadors d'intrusos, als pobles es sofreix per la falta d'independència; a la ciutat, tenen el problema de les mutualitats de clients, i, als pobles, tenim les ridícules iguals i el pastoreig dels companys acaparadors.

L'actuació present del Sindicat es mereix la